

רצח בדיוני

ניר יניב ולביא תדהר

פרקים לדוגמה מתוך

רצח בדיוני

ניר יניב ולביא תדהר

אודיסיאה הוצאה לאור

© כל הזכויות שמורות לניר יניב ולביא תדהר, 2008

www.nyfiction.org/murder

הקדמה

הדבר הראשון שלא ידענו לגבי מיקי אוחיון היה מקום מגוריו. מיקי הקפיד להציג את עצמו כפרנואיד, אבל איש מאיתנו לא ידע אם הוא אכן כזה או אם מדובר בהתנהגות אקסצנטרית סתם. הוא גר בבית מבודד ששכר בקיבוץ כלשהו, אבל לא סיפר לאיש היכן. מעולם לא הזמין אורחים, ובמקרים הנדירים שבהם ביקר אצל אחד מאיתנו, הקפיד להגיע באוטובוס מהתחנה המרכזית בתל אביב. הוא רמז על כך שביתו נמצא תחת מעקב אלקטרוני עשרים וארבע שעות ביממה, אבל לא הבהיר מטעם מי: השב"כ? המוסד? המשטרה? מיקי עצמו? אלמלא הסיפורים שכתב, שזכו להערכה רבה בקהילה שלנו, איש לא היה מעניק לו תשומת לב כלשהי. אבל אף פעם לא נהנינו מעודף כותבים טובים, ומיקי, על מוזרויותיו ומגרעותיו, נחשב אצלנו לכוכב.

הזמן היחיד שבו היה ניתן לפגוש אותו ללא תכנון מראש, לו היית מיחידי הסגולה שזכו לאמונו, היה בשלושת ימי חול המועד סוכות שהוקדשו לכנס המדע הבדיוני והפנטסיה השנתי, ישרא.קון. אבל לא השנה. כשמיקי הודיע, כמה ימים לפני תחילת הכנס, שהשנה הוא לא מגיע אלא יוצא לחופשה בלונדון, פרצה מהומה. מהומות הן עניין נפוץ אצלנו. כרגיל, אלה שנוטים להתרגש מכל דבר זעקו עד לב השמים, והשאר – כל אלה שלא היו עסוקים מדי בהכנות האחרונות לקראת הכנס – ליבו את האש כמיטב יכולתם, מחוסר דבר מעניין יותר לעסוק בו. מבין המתלהמים בלט שרגא ג', שקרא לכל עורכי כתבי העת להחרים את הסיפורים של מיקי. אחד העורכים, ניב, השיב ואמר שהוא מעדיף להחרים את שרגא ג'. אחר כך עורכת אחרת, רוזאנה, כתבה מאתיים וחמישים מילה על נאמנות ועל בוגדנות, ועל פירושן הנכון של המילים הללו. אחר כך היה שמח. בשבוע שלפני הכנס כמה פורומים באינטרנט כבר מלאו עד גדותיהם דיוני מיקי לאן, מיקי היכן. מיקי התעלם מכל זה. בניגוד לרוב האנשים אצלנו – או לרוב הישראלים, כשחושבים על זה

— הוא לא נטה להתווכח. הוא הצהיר שלא יבוא, ובכך נגמר העניין. או היה אמור להיגמר. על כל פנים, כשמיקי אכן לא הופיע בכנס, איש לא הופתע.

הדבר השני שלא ידענו לגבי מיקי היה שהוא דווקא תכנן להגיע. מחקירת המשטרה עלה שהוא מעולם לא הזמין מקום בטיסה ללונדון או לכל עיר אחרת, וביומנו האישי שנכתב, כמו סיפוריו, בציפורן פלדה במחברת משבצות פשוטה — עוד אחת מהמוזרויות שלו — רשום תאריך פתיחת הכנס, מוקף בעיגול, בלוויית ההערה "הפתעה". עד היום איש מאיתנו לא יודע למה בדיוק הוא התכוון, אם כי לא חסרות השערות בעניין, שלא לדבר על תיאוריות קונספירציה מסמרות שיער. אבל בסופו של דבר כולנו הופתענו — רובנו באופן מסמך שיער, כמה מאיתנו באופן בלתי-הפיך. האדם שהופתע יותר מכול היה ככל הנראה מיקי עצמו, שלא ידע את הדבר השלישי שלא ידענו לגביו: שמקום מגוריו לא היה סוד כה שמור כפי שהיה נדמה לו ולנו.

כשהשוטרים פרצו לדירה של מיקי, כמה ימים מאוחר מדי, הם מצאו אותו יושב ליד שולחן העבודה שלו. הוא נראה חיוור מעט, אבל ללא סימנים חיצוניים מחשידים, פרט לעובדה שהיה מת לגמרי. הנתיחה שלאחר המוות גילתה כי ציפורן הפלדה שבה כתב את סיפוריו נתחבה בכוח עצום דרך חלק הגולגולת שמאחורי אוזנו וננעצה במוחו. זמן המוות: שמונה וחצי בבוקר, יומו הראשון של הכנס.

מפסק הפחת הראשי של הדירה היה כבוי, ואיתו כל אמצעי המעקב המתוחכמים של מיקי. זה לא שינה דבר. שום אמצעי מעקב לא היה עוזר לו, או לנו.

לו היינו יודעים, במהלך אותו כנס ישרא.קון, את הדבר הרביעי שלא ידענו לגבי מיקי — את זמן ונסיבות מותו — הכול היה שונה. ואולי לא? במקרה שלנו, קשה לדעת.

היום הראשון

דנד תדהר : אחת

”יש עליך נשק?”

”לא,“ אמרתי, וכפיר, שעמד לידי, חיך. הוא ידע שאני אף פעם לא נושא נשק, אם אני עובד ואם לא. כדי להיכנס לרחבת הסינמטק של תל אביב היינו צריכים לעבור דרך עמדת אבטחה וגדר ברזל זמנית. כפיר לבש תג כחול על חולצתו הקצרה, והמאבטח הצעיר נתן לו להיכנס בלי שאלות נוספות. מישהו עם מיקרופון צעק הנחיות לילדים שנלחמו בחרבות בתוך זירה שהיתה זמנית כמו הגדר שמסביב. תהיתי אם מישהו חשב לשאול אותם את אותה השאלה.

”בוא, דוד דנד,“ אמר כפיר, ”אני רוצה שתפגוש כמה חברים שלי.“ הוא הוביל אותי אל הכניסה לבניין, שעליה הוצב שלט ענק: ”ברוכים הבאים לכנס ישראל. קון!“ דרך הקהל שצפה בקרב שהתרחש בזירה. רובם היו צעירים, רובם היו בנים. חלקם לבשו תחפושות שונות: גלימות, חרבות מפלסטיק, כובעים משונים וגבוהים. בזווית העין ראיתי ילד עם כמות שיער לא הגיונית מנהל שיחה עם פיה שנראתה בת לא יותר מארבע-עשרה.

”בפינה השמאלית,“ שאג הכרוז, ”כל הדרך מפתח תקווה, הלוחם הברברי מסוקס השרירים – גולן המשמיד!“

ילד צנום לבוש במה שנראה לי כמו חיתול צבעוני – ”זה מגן חלציים,“ הסביר כפיר, ”ויש לזה גם תקדים מכובד בתנ”ך – נופך בחרב ארוכה מעל ראשו. הקהל הריע.

”ובפינה השמאלית,“ צעק הקריין הבלתי-נראה, ”כל הדרך מהצפון הרחוק

—

”איזנגארד!“ צעק מישהו בקהל.

”הוגוורטס!“ צעק מישהו אחר.

”אנק-מורפורק!“ הוסיפה בחורה צעירה במדים כסופים.

”מקריט שמונה!“ הכריז הקריין, ”האלף האפל, אלוף האלף האחרון, קיסר

הקסם הקדוש וכוהן הקנוניה הקהילתית—

"הוא קצת מגזים, " מלמל כפיר.
 "תנו כבוד ויקר לג'וני חרב-דם!"
 נער גבוה לבוש גלימה נופף לקהל.
 "אתה מכיר אותם?"

"קצת, " הודה כפיר. "הגולן הזה הוא מהקהילה של מעריצי אקסלמאר –
 אתה יודע, הסדרה של חגי קניידל?"
 "לא ממש."

בזירה החלו גולן המשמיד וג'וני חרב-דם להקיף זה את זה. חרבות נפגשו באויר בקול צלצול עמום. נערה שעמדה לידו, עם שיער ארוך שנאסף סביב אוזניה כמו שתי סופגניות, אמרה באכזבה, "זה לא אותו הדבר עם חרבות מפלסטיק."

"חגי קניידל, " אמר כפיר. "הוא דווקא בחור נחמד. לוקח את עצמו קצת ברצינות, אבל הוא לא איש רע."

"אני עדיין לא יודע מי הוא, " אמרתי. בזירה, חרבו של ג'וני פגעה בידו של גולן וגרמה לו לצעוק בכאב. הקהל הריע.

"נו, " אמר כפיר. ראיתי שהוא לא אהב לדבר על זה. "הוא כתב סדרת פנטסיה בשם אקסלמאר – אתה יודע, הרונה של אקסלמאר, הכתר האבוד של אקסלמאר, חופי אקסלמאר, אקסלמאר בלהבות... הוא מאד פופולרי, לפחות בשכבת גיל מסוימת של קוראים."

"האמת, " אמרתי, "עכשיו שאתה אומר, אני באמת זוכר שקראתי על זה משהו באחד מהמוספי סוף-שבוע. הוא מסתובב בגלימה שחורה וטוען שהוא יכול לבצע קסמים, משהו כזה?"

כפיר משך בכתפיו. "משהו כזה, " הסכים.

בזירה איבד גולן את חרבו בהתקפה פראית במיוחד על ג'וני. האלף האפל, מה שזה לא יהיה, גיחך ברשעות והתכונן להנחית את מכת הניצחון. גולן נסוג ממנו באיטיות.

"והבחור השני? ג'וני הזה?"

"אה, הוא מהקהילה."

האלף האפל הצמיד את חוד חרבו לגרונו של גולן. הוא צעק, "תיכנע!"

“הקהילה? אתה מתכוון שהוא הומו?”

“גאה”, תיקן כפיר (הוא רגיש מאד לשימוש הנכון במילים), “ולא, הוא לא.

הוא מהקהילה שלנו. של חובבי המדע הבדיוני והפנטסיה –
 “וימשחקי התפקידים”, אמר בחור שחלף על פנינו בתחפושת מלאה של
 ארנב לבן.

“שלום, שרגא”, אמר כפיר. “אני לא ממש בקטע של משחקי תפקידים, אבל
 בסדר, אם אתה מתעקש.”

הארנב נעצר ופנה לעברנו. “וחובבי מס”ב וכאפי, אל תשכח.”
 “מס”ב?”

שניהם פנו אלי במבט מרחם. “מסע בין כוכבים”, הכריז הארנב, והוסיף,
 “תגיד לי, איפה אתה חי?”

“שרגא, זה הדוד שלי, תתנהג יפה.”

“אה”, אמר הארנב. “שלום לך, דוד-של-כפיר. יש לך קצת חורים בהשכלה,
 לא? מה קרה, אתה מאלה שחיים בעבר? אתה יודע שאנשים כבר נחתו על
 הירח?” הוא לא חיכה לתשובה, ובמקום זאת פנה לכפיר ואמר, “אני ממליץ
 לך מאד לרשום אותו למרתון פרקי מס”ב שאני מריץ היום בערב. אני אוודא
 שהוא יודע מאיפה משתין הפיקארד, אל תדאג.”

בזירה הוכרו ג'וני כמנצח, וגולן נעלם בבושת פנים.

“חבר'ה”, אמר הקריין, “קחו חמש דקות הפסקה, ואל תשכחו שטקס

הפתיחה מתרחש היום בערב והכניסה חופשית. מי מתנדב להביא לי קולה?”
 “הוא לא מדבר הרבה, הדוד הזה שלך”, העיר הארנב. “תגיד לי, מאיפה
 הקרצת אותו? הוא בטח גם לא יודע מי זה הארי פוטר.” הוא פנה אלי, שפם
 הפלסטיק השחור שלו רוטט. “נכון, דוד-של-כפיר?”

“שרגא, אני לא חושב שזה רעיון כל כך טוב...”

בדרך כלל אני רגוע למדי, אבל היה חם ברחבה של הסינמטק, ומשהו
 בתוכי חש את עלבוננו של גולן המשמיד שהוכרח להיכנע לאלף השחור מקרית
 שמונה. “אני לא אוהב את הטון שלך”, אמרתי לארנב.

“מממף”, אמר שרגא.

“דוד דוד”, אמר כפיר, “אני באמת לא חושב...”

"מממף!" אמר שרגא.

בכף יד שמאל אחזתי בזוג אוזני ארנב ארוכות ולבנות; ראשו של הארנב היה לכוד תחת זרועי הימנית.

"זאת לא אשמתו," הסביר לי כפיר ונאנח. "מאז שביטלו את הסדרה האחרונה של מסע בין כוכבים הוא קצת השתגע."
"ממף, ממף!" אמר שרגא.

שחררתי אותו. הוא נשם נשימה עמוקה, הביט בי בזעם, ואז הפנה לנו את גבו והחל לקפץ לדרכו. הקהל הקטן שנאסף מסביבנו מחא כפיים והתפזר לאיטו.

כפיר הביט בי, נענע בראשו ונאנח. "אתה לא קצת זקן מדי לריב עם הילדים האחרים?" הוא שאל.

"אני מצטער," אמרתי. "אתה יודע שאני לא מגיב טוב לביקורת."

"הא," אמר כפיר. "נסה פעם להיות סופר."

#

נטשנו את הרחבה לטובת בניין הסינמטק. משב אויר קר הכה בפני כשעברתי בדלת. בפנים היה צפוף. גברים, נשים ונוער – בעיקר נוער – נעו באיטיות בין הדוכנים הרבים שמילאו כל חלל פנוי. בדוכן שמשמאלי ראיתי בחור מזוקן לבוש שחורים. הוא נראה קצת כמו בחור ישיבה, אבל במקום שטריימל הוא חבש מצנפת מכוסה בכוכבים.

"זה הבייגל הזה שדיברת עליו?"

"קניידל," אמר כפיר. "כן."

חגי קניידל ישב לבדו מאחורי הדוכן – שולחן ארוך שכוסה בערימות ספרים. חבורה של ילדים הקיפה אותו. כפיר הוביל אותי לעברם.

"שלום, חגי," הוא אמר.

"כפיר! אהלן!" הוא קם ממושבו ולחץ את ידו של כפיר. "תשמע, מאד

נהניתי מהספר החדש שלך. יופי של עטיפה. עוד לא הספקתי לקרוא אותו." הוא חייך והוסיף, "מה מבחינת מכירות?"

"נו, אתה יודע," אמר כפיר. "ככה."
 "לדעתי אתה צריך לעבור הוצאה," אמר קניידל. "אני עכשיו עם רם אורן
 והמכירות בשמים. את הספר האחרון, *אקסלמאר ולהב מיליון השנים*, קראת
 כבר?"

"קראתי עשרת אלפים ועכשיו אני נח," אמר כפיר.
 שתיקה השתררה.

"אה, זאת אומרת, עוד לא," מלמל כפיר. "אפילו לי לא היה נעים. אתה
 יודע איך זה, אני עובד על הספר הבא, ו..."

"בכל אופן," אמר קניידל, "הוא פשוט נמכר בהיסטריה מטורפת. אני
 בעצמי לא מאמין איך שזה הולך. רם כבר אמר לי שהוא מוציא מהדורה
 חדשה, אני במגע עם בחור ישראלי בהוליווד לגבי – אתה יודע... " הוא קרץ
 לכפיר, "והסוכן שלי חזר עכשיו מיריד הספרים בפרנקפורט, והוא אומר
 שהגרמנים השתגעו על הרעיון. מי הסוכן שלך?"

"אין לי כרגע," מלמל כפיר. הוא הביט בי בתחינה, ונדמה לי שבאותו רגע
 הוא היה מאושר אם הייתי מעניק לבחור את אותו טיפול שנתתי לארנב בחוץ.
 "באמת? זה מפתיע אותי," אמר קניידל, שלא נראה מופתע ולו במקצת.
 "אתה יודע מה, דבר עם הסוכן שלי. הוא מצוין. הבעיה היא שהוא מאד
 אקסלוסיבי, אבל דבר איתו, מה יש לך להפסיד. אני אתן לך את המספר שלו.
 אתה רושם?"

בזמן שכפיר הוציא את הטלפון הנייד שלו והחל לרשום מספרים – "קח את
 המשרד שלו. ואתה יודע מה, קח גם את הנייד..." – הקשבתי לשיחתם של
 הילדים שנאספו סביב הדוכן. כל אחד מהם אחז בידו לפחות שלושה ספרים,
 כולם של קניידל. העטיפות הצבעוניות הראו מגוון ציורים של נופים מוזרים,
 דרקונים ונסיכות מלאות-חזה, חדי-קרן ולוחמים אוחזי חרבות. שמות הספרים
 נכתבו באותיות מובלטות וכסופות: ראיתי אחד בשם *דרקונים בשמי*
אקסלמאר, ואחר בשם *נבואת המוות של אקסלמאר*. בלי ספק, חשבתי, יש כסף
 בדברים האלה. ולו בכותרות.

"אתה לא מבין כלום," אמר אחד מהם, ולרגע חשבתי שהוא דיבר אלי. היה
 זה ילד ג'ינג'י בחולצה שחורה שהבליטה את הנמשים שלו. "כשקירמיזי

הקירח הורג את הנסיכה אוזגונום בסוף *הכתר האבוד*, הוא לא *כאמת* הורג אותה. הוא מעמיד פנים כדי שגונידיין המטורף לא יכריח אותה להתחתן איתו. יש רמז ברור מאד *מזופי אקסלמאר*, שאחרי שקברו אותה הוא ולוטפן הוציאו אותה מהארון ונתנו לה את משקה הקסמים שהחיה אותה, ואז הם ברחו ביחד לגור עם השבטים הברברים בצפון.

"אתה מדבר שטויות", אמר ילד אחר, עגלגל. "קירמיזי *כן* הורג את הנסיכה, כי בעצם היא בגדה בו עם גונידיין המטורף אחרי שהוא הטיל עליה כישוף מדרגה חמישית. *מכואת המוות* כתוב במפורש שקירמיזי השתגע בעצמו אחרי שהוא הרג אותה, ובגלל זה הוא נעלם."

ילד שלישי, שקט, עם שער שחור ומקורזל, אמר, "חגי? סליחה? אתה יכול להגיד לנו מה באמת קרה לקירמיזי הקירח?"

חגי קניידל הביט לעברו וחייך. היה לו חיוך רחב, מרוצה מעצמו. חיוך של חתול ששתה את כל החלב בכריכה ועדיין רצה עוד. "מצטער", הוא אמר, "אבל תצטרכו לחכות לספר הבא, *מגפת הערפדים באקסלמאר*, כדי לגלות."

"אבל..."

"זה לא פייר!"

חגי קניידל חייך וחייך וחייך. שמתו לב שתמונתו, כולל החיוך, הופיעה על הכריכה האחורית של כל אחד מהספרים. בחלק מהתמונות הוא הופיע עם חרב, באחרות עם גרזן, ובאחת, משום מה, עם גיטרה.

"כפיר, גמרנו פה?"

"כן", אמר כפיר והחזיר את הטלפון לכיסו. "תודה, חגי, נדבר יותר מאוחר, בסדר?"

"אין בעיה", אמר חגי. "אני פה, בינתיים, אבל יש לי ריאיון-שניים בטלוויזיה יותר מאוחר."

"יפה, יפה", מלמל כפיר.

אבל זה לא היה יפה בעיניו כלל.

התרחקנו באיטיות מהדוכן. פניו של כפיר לבשו הבעה ממורמרת קלות. זכרתי הבעה דומה על פניו כאשר החתול שלו, אוזימנדיאס, נהרג בתאונת דרכים. זאת לא היתה אשמתי. אוזימנדיאס זינק מול הגלגלים כמו טייס קמיקאזה. לדעתי – שאותה לא חלקתי עם כפיר מעולם – הוא ניסה להתאבד.

לצערנו המשותף, הוא הצליח.

"זה לא שיש לי בעיה עם זה שהוא מצליח," אמר כפיר. "אם הוא רק היה

יודע לכתוב!"

"אל תדאג," אמרתי, "אז מה אם אתה לא עובד עם רם אורן? הספרים שלך

טובים, לא? אנשים מעריכים אותך. אתה מוכר להם. נכון?"

באותו רגע עטו עלינו שני אנשים. נשים. נערות צעירות, למעשה. האחת היתה גבוהה ורזה. השנייה נמוכה ועגלגלה. ביחד הן נראו כמו תרנגולת וחסידה. הן פרשו כנפיים בברכה. "שלום!" קרקרו לעברנו. "האם כבר הצבעתם לפרס תירוש? כידוע לכם," וכאן פצחה החסידה בחיוך קורן כשל מוכר מכוניות מיד שניה, "הפרס מוענק בכל שנה במהלך כנס ישראל. קון, מטעם האגודה הישראלית לספרות ספקולטיבית, ליצירת הז'אנר הישראלית הטובה ביותר. בין המועמדים נמצאים חי גרשון, מיקי אוחיון –

"כן," אמר כפיר.

החסידה עצרה, טופסי הצבעה רטטו בידיה. לידה, חברתה בהתה בנו

בפליאה. "כן, מה?"

"כן," אמר כפיר, והתמתח קמעה. "למעשה, אני אחד מהמועמדים."

"וואלה," אמרה התרנגולת. "אתה חי גרשון? כי אני מה זה מתה על הסיפור

הזה שהיה לך במיונות חמש-עשרה, על היתומה הטלפתית שגילתה שהיא

בעצם הבת של גאיה, אם האדמה. זה ממש הותיר בי רושם, בייחוד –

"לא," אמר כפיר, ונדמה היה לי שהוא השתופף במקצת.

"לא? אז אולי זה היה בגיליון ארבע-עשרה? אני לא ממש זוכרת..."

"לא," אמר כפיר. "אני לא חי גרשון. הנה." הוא לקח ממנה טופס ונקש

עליו באצבע מאיימת. "הנה, כאן."

"לנצח אין כנפיים?" אמרה החסידה. "מאת כפיר תדהר? זה אתה?"

"אני," אמר כפיר.

"אז קודם כול, " אמרה התרנגולת, "מזל טוב."

"תודה."

"הרבה הצלחה."

"תודה."

"אין בעד מה," אמרה התרנגולת, והחסידה העניקה לשנינו טפסים. "אז

תצביעו, זה חשוב."

"אני מסכים איתך."

"כן," אמרה התרנגולת. "תגיד, אתה מכיר את חי?"

"מכיר אותו טוב," אמר כפיר. "הוא חבר שלי."

"אתה יכול אולי להכיר לי אותו? אני מתה על הסיפורים שלו. יש להם

עומק אמוציונלי שמשולב בהבנה פסיכולוגית נוקבת, ואני ממש-ממש—"

"רוצה את המספר שלו?" אולי רק היה נדמה לי, אבל החיוך שעלה על פניו

של כפיר נראה די מרושע. "קחי, אני בטוח שהוא נורא ישמח לשימוע ממך."

הוא הוציא עט מכיסו ורשם מספר טלפון על אחד הטפסים בידה של החסידה.

התרנגולת מיד חטפה את הדף מחברתה.

"אויש, תודה!"

"אין בעד מה," אמר כפיר, והחיוך שלו גדל אפילו עוד יותר. "ואם את לא

מצליחה לתפוס אותו, הוא בטח יהיה באזור הקפיטריה יותר מאוחר."

"תודה! ובהצלחה בפרס."

"אתה רואה?" אמרתי. שתי הציפורים נדרו הלאה, כנפיהן מרטטות.

"אנשים מעריכים אותך. אתה מועמד לפרס ההוא, נו..."

"תירוש."

"תירוש. ואמנם אני לא מבין כל כך בדברים האלה, אבל אני מוכן לשים

אלפיה שאומרת שקניידלך לא מועמד."

"טוב, ברוד שלא," אמר כפיר. "באמת." חיוך קטן החל לבצבץ בשולי

שפתיו, כמו פקעת שהחלה לנבוט באיטיות.

"אתה רואה?"

החיוך נעלם והוחלף בהבעה מדוכדכת שהיתה, אם לומר את האמת,

ההבעה הרגילה של כפיר. "אבל הפרס הזה הוא גם, מה זה באמת אומר?

כאילו, זה פרס של פופולריות, לא של איכות. כל שנה זה אותם אנשים. רוזאנה, חי, מיקי, וחגיב הזה, שכל שנה עושה יותר ויותר רעש וכותב פחות ופחות. איך, תסביר לי, איך מישוהו כמוהו, שבאמת מעצבן את כולם, מצליח איכשהו כל שנה להיכנס לרשימת המועמדים? מילא חי, אבל ניב?"

"אם הוא מצליח כל שנה," אמרתי, "אולי כדאי לך לכתוב סיפור יחד איתו. ככה שניכם יכולים לזכות."

כפיר נשנק. "אני... השתגעת? עם ניב? אני וניב? לכתוב סיפור ביחד?"
"למה לא?"

"תראה," אמר כפיר ונעץ בי מבט נוזף, "מצד אחד הוא חבר שלי. מצד שני, מה לעשות, הוא פסיכי לגמרי." הוא נד בראשו כלא מאמין. "לעבוד עם ניב, איזה רעיון." הוא עצר ונראה מהורהר לרגע, ואז התנער. "לא, מה פתאום," הוסיף. "אין סיכוי. בדיוק מה שאני צריך, שכל אלה ששונאים את ניב – זאת אומרת כולם – כמעט – ישנאו גם אותי."

"אבל כרגע אמרת שזה עניין של פופולריות," אמרתי. "אז אם הבחור הזה לא פופולרי, למה בכל זאת הוא נבחר כל שנה?"

"בדיוק!" אמר כפיר בזעף. "אתה רואה?"

האמת היתה, כמובן, שלא ראיתי – או הבנתי – כלום, חוץ מזה שכפיר היה עצבני. בניסיון לשנות את הנושא הסתכלתי סביבי ואז אמרתי, "איפה אנחנו?"
כפיר עצר להסתכל.

"גלית!"

"כפיר, מה קורה!"

אישה עם שיער אדמדם ועור לבן עד כדי שקיפות התרוממה מכיסא שניצב מאחורי אחד הדוכנים. כשהיא קמה ראיתי עד כמה היא היתה גבוהה – היא התנשאה בראש מעל לכפיר. כלומר, היא ואני היינו כמעט באותו גובה. פחות או יותר. פחות, במקרה שלי, אבל באמת שלא בהרבה. היא היתה מבוגרת מכפיר – למעשה, חשבתי, היא היתה קרובה יותר לגילי. היה משהו באופן שבו קמה, בדרך שבה נעה, שהעיד על ביטחון עצמי, כמו מישהי שעברה הרבה בחייה וכעת לא הרגישה צורך להוכיח את עצמה או להתאים את עצמה

לציפיות של האנשים סביבה. מיד חלפה המחשבה בראשי: היא מוצאת חן בעיני.

היא באה לעברנו והעניקה לכפיר חיבוק ממושך. "מה נשמע, מאמי? לא ראיתי אותך מאז סדנת הכתיבה האחרונה בירושלים. מה העניינים?" היא שחררה אותו, ורק אז שמה לב אלי. עיניים ירוקות כשתי אבני ברקת בחנו אותי בסקרנות. "מי החבר שלך?" היא שאלה.

חייכתי והושטתי לה יד. לחצנו ידיים. כף היד שלה היתה חמימה ויבשה. היא לא מיהרה לשחרר את ידה. גם אני לא. "דוד תדהר, אמרתי. אני הדוד של כפיר."

"חשבתי שיש איזה דמיון משפחתי," היא אמרה. "אבל הייתי בטוחה שאתה אח שלו." עיניים ירוקות בחנו אותי בשעשוע. "גם אתה סופר?"
 "בלש פרטי, אמרתי, וראיתי את העיניים הירוקות מתרחבות.
 "באמת? באת לפתור איזו שהיא פרשה פה בכנס? מישהו מת במפתיע ולא סיפרו לי?"

היה לה צחוק מידבק. לרגע קצר הרגשתי כמו נער מתבגר בפסטיבל. "עדיין לא," אמרתי. "לפחות עד כמה שידוע לי. האמת, רכנתי לעברה, היה לה בושם בריח פרחים מרענן, אני די מצפה לכמה ימים שקטים. בדיוק חזרתי מעבודה בפריז, תיק שהלבישו עלי, משהו עם מבריחי נשק ברובע הלטיני שקצת השתבש, אל תשאלי. אני אשמח לקצת שקט."

"אל תשאלי? איך אתה מצפה ממני לא לשאול? עכשיו אני מוכרחה לשמוע על עלילות הגבורה שלך."
 ממקום כלשהו לשמאלנו נשמע שיעול רועם.

"כפירוש, אתה בסדר?"

הוא נעץ בי מבט זועם.

"כפיר, אתה לא הולך להציג אותי לדוד שלך?"

כפיר נאנח. "דוד דוד, גלית אבן-חן."

"גלית, אמרתי. שם יפה."

"חכה עד שתראה את השאר."

לידנו, כפיר החל להסמיק.

"מה את עושה?" הוא שאל את גלית. מנסה לשנות את הנושא.
 גלית פנתה לעברו. ניצלתי את ההזדמנות להעריך את עיקול הצוואר שלה,
 ואת השביל שעבר בין גבעות ה –
 מרפק מכפיר החזיר אותי להווה.
 "אני מתנדבת בדוכן של דמיונות," אמרה גלית, "בזמן שרוגן אוכל
 צהריים."

"אוי, תגידי, גיליון שמונה-עשרה כבר יצא?"
 גלית חייכה. "רק עכשיו הגיע. רונן הביא אותו ישר מהדפוס לפני שעה."
 "יש לי שם סיפור."
 "גם לי."

כפיר נטש אותנו וניגש לדוכן. על השולחן נחו ערימות של מגזינים, וכפיר
 לקח אחד מהם והחל לדפדף בו, בלי ספק בחיפוש אחר הסיפור האחרון שלו.
 היה סביר להניח שהוא יהיה שקוע בעולם משל עצמו בדקות הקרובות.

"אז מה?" אמרתי. "גם את סופרת?"
 גלית נדה בראשה. "כותבת," היא אמרה. "סיפורים פה ושם. זאת לא
 קריירה בשבילי כמו שזה בשביל כפיר. אני נהנית מזה, אבל כרגע לפחות
 הלימודים שלי יותר חשובים לי."
 "מה את לומדת?"

היא חייכה שוב והשיער האדום נפל על כתפיה כמו מטר עלים בשלכת.
 "תואר שני בקרימינולוגיה."

"אני רואה," אמרתי, "שיש לנו הרבה על מה לדבר."
 "בהחלט," אמרה גלית.

"את פנויה היום בערב?"

"בוא נגיד שאני יכולה להתפנות."

"אני מעריך גמישות אצל נשים."

היא צחקה. היה לה צחוק שניתן היה ללכת בו לאיבוד. "אני בטוחה. אתה
 פה רק היום או לכל הכנס?"

"כל הכנס. באתי להיות קצת עם כפיר, אני לא רואה אותו מספיק."

"אני רואה שהוא חשוב לך מאד." עיניה הירוקות בחנו את פני. היתה לה צלקת קטנה על הצד השמאלי של הפנים, מעל השפתיים. תהיתי ממה היא. תהיתי איך זה לנשק אותה שם.
 "הוא יצא בסדר, הילד," אמרתי. היא הנהנה והביטה בי בשקט למשך רגע ארוך.

"אחרי טקס הפתיחה," היא אמרה לבסוף. "אני אהיה פה בדוכן."

"אני אבוא," אמרתי.

"על מה אתם מדברים?" שאל כפיר. הוא ניתק את עצמו לבסוף מהדוכן והצטרף אלינו. המגזין היה פתוח בידיו. "תראה," הוא אמר, לא מחכה לתשובה, "סיפור שלי."

לקחתי ממנו את המגזין. הוא היה פתוח באמצע. "תרועת השופר האחרונה," קראתי בקול רם, "מאת כפיר תדהר."

"זה סיפור על הצדיק האחרון שנותר בחיים מל"ו הצדיקים," אמר כפיר, מלא התלהבות מסיפוריו שלו, כרגיל. "הוא יוצא למסע בחיפוש אחרי השופר של המלאך גבריאל על פני המזרח התיכון. מה שניסיתי לעשות כאן זה שילוב של תאוריית האוריינטליזם של אדוארד סעיד עם שירתו של אבן גבירול, תוך כדי מתיחת ביקורת על הפוליטיקה של —"
 "אתה רעב?" אמרתי.

"המזרח התיכון, מנקודת מבט לא שגרתית של... מה?"

"אתה רוצה לאכול משהו?"

"עכשיו שאתה שואל..."

"אתם הולכים לטקס הפתיחה בערב?" שאלה גלית.

"לאיפה?" שאלתי.

כפיר הביט בי כמו ביצור שנפל מהחלל החיצון, מה שדי פגע בי, בהתחשב בנסיבות. "ברור," הוא אמר לגלית, והגניב אלי מבט שאמר "אל תעשה לי בושות". השתדלתי שלא לחייך.

חייזר עם שיער כחול ומחוישים חלף על פנינו בדרכו לשירותים. "שלום כפיר," הוא אמר.

"שלום, עמי. תגיד, מתי ההרצאה על גסטרונומיה חוצנית?"

פניתי לגלית ולקחתי את ידה. "אני אחזור בערב."

"אני אהיה פה."

לידינו, כפיר השתעל.

"טוב," אמרתי, נוטש את ידה של גלית. היא חייכה אלי וחזרה לדוכן שלה.

קבוצה קטנה של אנשים כבר נאספה שם.

פניתי חזרה לכפיר. "צהריים?"

"אני לא יודע..."

"אני מזמין."

"אה," אמר האמן הרעב. "אז למה אתה לא אומר?"

דורית גרנסקי: אחת

החמ"ל של כנס ישראל. קון נראה בדיוק כמו בכל שנה – עשרה ילדים מתרוצצים בפנים ומחפשים סיבה טובה לצאת, עשרים ילדים אחרים דופקים בדלת ומנסים להיכנס, מתנדבת מנסה לכתוב משהו בטוש על בריסטול ענק, שני אנשי צוות מתווכחים, ובאמצע כל זה ערבה, אחראית הכספים, יושבת וסופרת שטרות, ואני, עוזרת-אחראית-מתנדבים, מנסה לעלות בקשר מול מנהל הכנס שיצא לארוחת צהריים לפני שעתיים ומאז לא נודעו עקבותיו.

"...שבע מאות חמישים, שמונה מאות, שמונה מאות חמישים..."

"אודי, שומע? אודי, האם שומע? עבור."

דפיקות בדלת, מבחוץ. שוב הילדים האלה.

"..אתה לא יכול לשנות את טקס הפתיחה," אמר איש הצוות המחופש

לערפד. "אין על מה לדבר. ניב יניב יוריד לך את הראש."

"...אלף ועשרים, אלף וארבעים..."

"אבל שכחו להוסיף שמה קטע מפרק של מסע בין כוכבים – הדור הבא!"

קונן איש הצוות הלבוש במדים מלאים של מסע בין כוכבים – הדור הבא. "זה

קשור לנושא הכנס!"

אגרוף בדלת. כנראה אחד הילדים לא קיבל חינוך טוב בבית. הייתי עושה

משהו בנדון, אבל למי יש זמן?

"כל דבר בעולם קשור לנושא הכנס," אמרתי. "וחוץ מזה, מול ניב אין לך

שום סיכוי. אודי, אודי, האם שומע? עבור!"

"מה את מתערת? אמר זה שמחה על הפרק החסר." הניב הזה גם כן,

אפשר לחשוב..."

הדלת נפרצה בכוח, קטעה את המשפט והטיחה את הדובר אל הקיר, משם

החליק אל הרצפה.

"בוקר טוב!" אמר סופר המד"ב, עורך המד"ב, מבקר המד"ב ומארגן-

טקסי-הפתיחה-של-כנסי-המד"ב ניב יניב. הוא נכנס פנימה, דורך כלאחר יד על

הבריסטול של המתנדבת. הוא היה חמוש במעיל אופנוענים שהיה זקוק

לכביסה דחופה כבר כמה שנים טובות ובזוג משקפי שמש איומים למראה. חסון, לא מגולח וקירח באורח מבשר רעות, הוא נראה כאילו הוא עומד להרוג מישהו. כרגיל. "איפה המתנדב ששומר על הדלת בזמן שאנחנו עושים חזרה גנרלית לטקס הפתיחה?"

"...אלף מאתיים וחמש-עשרה, אלף מאתיים ועשרים..."

"שלום ניב," אמרתי. הוא אפילו לא הבחין בחצאית החדשה המדהימה שלי. אם לא הייתי מכירה את החברה שלו באופן אישי, לא הייתי מאמינה שיש לו אחת. "המתנדב שלך הוא כנראה משה."

"תקשיב, אתה," אמר חובב המסע בין כוכבים ממקומו על הרצפה. "בטקס הפתיחה..."

"זה המשה שאני חושב שזה, או שזה מישהו אחר?"

"לא, זה זה."

"רגע, תקשיב לי," אמר החובב מהרצפה. הוא עדיין לא ניסה לקום. אף אחד לא הקשיב לו.

"חרא," אמר ניב. "הוא מטומטם כמו קרש." פעם מבקר – תמיד מבקר. לא עלה בדעתו שמשה עלול להיות ממש כאן, מתחת לאחד השולחנות. "איפה הוא?"

"אני חושבת שהוא כאן, מתחת לאחד השולחנות. אף אחד מאיתנו לא ישן הרבה בלילה, ו..."

"את יכולה למצוא לי אותו?"

"בטח," חייכתי.

הדלת נפתחה ואחד המתנדבים שלי הציץ פנימה. "דורית," הוא אמר, "יש לך מושג איפה –"

ניב טרק את הדלת בפרצופו. אם נועה, אחראית המתנדבים, היתה רואה את זה, היתה פורצת מלחמת עולם, וזאת בלי קשר לעובדה שבניב אחד אפשר להכניס שתיים או שלוש כמות. היא די אימהית לגבי המתנדבים. גם אני. מצד שני, אנחנו די מחבבות את ניב. עמוק בפנים יש בו בחור טוב שמנסה לצאת.

"...אלף מאתיים שלושים ואחת..."

"למצוא אותו עכשיו?" אמר ניב.

מנסה לצאת – ולא מצליח. הנפתי את שרביט הקסמים שאחי הקטן הביא לי מחור"ל והנחתתי אותו בכוח על אחד השולחנות. הוא השמיע קול נפץ איום. כל הנוכחים בחדר השתתקו. כלומר, כמעט כולם.

"...אלף מאתיים שלושים ושלוש..."

"איזה יופי!" אמר ניב. תמיד היה קל מאד להסיח את דעתו, אם יודעים איך. פעם סופר – תמיד סופר. "מאיפה הבאת את זה? אפשר לראות?" משהו נע מתחת לשולחן. מסרתי את השרביט לניב. הוא חבט בו קלות. הפעם השרביט השמיע צפירה.

"מצוין!" הוא אמר. "אכפת לך לתת לי להשתמש בו בטקס הפתיחה?" "אתה לא תשבור אותו כמו ששברת את הכיסא על הבמה בשנה שעברה, נכון?"

"ודאי שלא."

"וגם לא תעקם אותו כמו שעשיתם למתנה של אורח הכבוד ב-2003."

"מה פתאום? זאת לא היתה אשמתנו. היא הגיעה עקומה."

מתחת לשולחן בקעה מעין גניחה, ולאחריה קול חבטה. "אוי!" אמר מישהו. ניב לא שם לב. "זה יכול להיות יופי של דבר," הוא אמר. "תחשבי על זה – נושא הכנס השנה הוא 'מלחמה בחלל', ובסצנת בית המשפט הצבאי שאנחנו מארגנים זה יכול לעבוד מצוין, יחד עם הפאות והזרנוקים... המממ..." הוא שקע בשרעפים.

"זרנוקים?" אמרתי.

"כן. מצוין!" אמר ניב. "תודה!" ויצא מהחדר בשעטה, השרביט אחוז בידו. עמוק בפנים ידעתי שלא אראה עוד את השרביט בצורתו המקורית. אבל, אבל... תמיד חלמתי להשתתף באופן כלשהו בטקס הפתיחה – ויש לי פחד במה. לפחות השרביט שלי יהיה חלק מטקס הפתיחה, וגם זה משהו. זה נשמע טיפשי, אבל כזו אני, טיפשית וחמודה. כן, כן. לא שמישהו שם לב.

קיוויתי שניב לא ישמיד את השרביט לחלוטין.

מישהו זחל ויצא מתחת לשולחן, ונתן בי מבט תוהה.

"אתה יכול לחזור לישון, משה," אמרתי. כל המציל נפש אחת מניב יניר, כאילו הציל עולם ומלואו.

#

יצאתי מהחמ"ל ללא כל תקווה לאתר את אודי, מנהל הכנס הנעדר, ומיד נתקלתי בו ובסיבה להיעלמותו. הוא עמד באמצע הלובי של הסינמטק, לבוש במדים המסורתיים של מסע בין כוכבים, ורואיין במרץ על ידי צוות טלוויזיה שכלל שני בחורים חסונים וכתבת בתלבושת פרובוקטיבית. מאחוריו הצטופפו כמה חובבים וניסו להכניס את פרצופם לתמונה, או לפחות למחשופה של הכתבת. אחד מהם, בגבו אלי, היה מחופש לארנב.

"כנס ישראל.קון", אמר אודי לכתבת, "הוא כנס המדע הבדיוני והפנטסיה ומשחקי התפקידים הגדול והוותיק ביותר בארץ. הוא מאורגן על ידי מועדון מסע בין כוכבים הישראלי, האגודה הישראלית לספרות ספקולטיבית ועמותת שחקני התפקידים. הכנס השנה גדול יותר מכל הכנסים הקודמים ביחד. יש כאן שלושה מתחמים – מתחם הסינמטק, מתחם אשכול ומתחם בית הספר שליך – שאנחנו מקרינים בהם ארבעה סרטים במקביל, לפחות שלוש הרצאות, משהו כמו עשרה משחקי תפקידים, שלא לדבר על הדוכנים והפעילויות בחוץ. כל זה, כפי שאמרתי, בו-זמנית ובמקביל. וכמובן, גולת הכותרת של הכנס..."

"באפי ציידת הערפדים!" צעק הארנב, ומיד זיהיתי את שרגא. יש הרבה חובבים שלא יודעים לשתוק כשצריך, או בכלל, ושעל חוש ההומור שלהם לא כדאי להכביר מילים. כמה מהם יגרמו לכל אדם סביר לעבור לצד השני של הכביש. שרגא מצליח להתבלט אפילו ביניהם – הוא יכול לגרום לאדם סביר לעבור לצד השני של היבשת.

"...אורח הכבוד שלנו", אמר אודי בגבורה ובלי למצמץ, "סופר המדע הבדיוני המפורסם הוראס נ. בויד, שהגיע לכאן היישר מניו יורק."
"בצ'ארטר!" צייץ שרגא, מרוצה מעצמו.

עיניו של אודי ננעצו לרגע איום אחד בארנב העברייני, ומיד חזרו אל הכתבת, שניצלה את ההפסקה הקלה לעיון בפיסת נייר שהחזיקה בידה.

"אבל מה זאת אומרת, בעצם, 'מדע בדיוני'?" היא אמרה, בדיוק באותו אופן שבו מבקשים מילד בן שלוש לספר על ציור פרי מכחולו שתלוי על המקרר.

"מדע בדיוני הוא ז'אנר ספרותי, קולנועי, טלוויזיוני – אמנותי, בקיצור – העוסק, בין השאר, בעתיד, באפשרויות שיתקיימו עם התפתחות הטכנולוגיה, במה שיכול לקרות כאשר הגזע האנושי יתפתח ויגיע למקומות שבהם איש לא היה לפני כן..."

תמיד הסיסמה הזו ממשע בין כוכבים. בתרגום מילולי: "ללכת באומץ להיכן שאיש לא הלך לפני כן". כבר שמעתי אותה כמה עשרות פעמים הבוקר, רובן מפיו של אודי, וידעתי שעוד כמה פעמים אתפוצץ. כלומר, אם לא היה שרגא בעולם, על מנת לגרום לי להתפוצץ עוד לפני כן.

שרגא פתח את פיו לומר משהו, אבל אני נגעתי בכתפו, חייכתי אליו כשהביט בי ורמזתי לו לבוא אחרי. נעצרנו ליד דוכן ההרשמה לאגודה הישראלית לספרות ספקולטיבית, שאויש באותה שעה על ידי כמה מתנדבים חסונים במיוחד.

"דורית!" התנשף והביט בי מלמעלה למטה, קצת יותר מדי למטה. "איך אני יכול לעזור לך?"

"חזון של שלום ואחוזה בין-גלקטיים..." שמעתי את אודי ממשיך להרצות באוזני הכתבת. הוא באמת מאמין בדברים האלה. שיהיה בריא.

מאחורי גבי, מעבר לתחום ראייתו של שרגא, סימנתי משהו למתנדבים בדוכן. "אתה יכול", אמרתי לו בחיוכי הטוב ביותר, "לסתום את הפה שלך ולא להטריד אנשים כשהם מתראיינים בטלוויזיה?"

החיוך המתרצה שעל פרצופו נמס והפך לעוית. "ומי בדיוק שאל אותך? אני אעשה מה שאני..."

מאיר, אחד המתנדבים בדוכן, נענה לסימן שלי וניגש אלינו. הוא היה גבוה בראש וחצי משרגא, ורחב כפליים ממנו. הוא נראה כמו טנק מרכבה שהרכיבו עליו פאה בלונדינית מתולתלת וכיסו אותו באוהל ברזנט עצום עם ציור של חלוצי החלל. הוא היה בן חמש עשרה בערך. שרגא נחפז להימלט מנתיבו, ואז ניסה להעמיד פנים כאילו לא עשה זאת. מאיר נופף אליו בידו.

"לאף אחד כאן אין חוש הומור," אמר שרגא ממרחק בטוח, ויצא החוצה.
 "תודה, מאיר," אמרתי. "אתה חמוד."
 חיוך התשובה שלו הפחיד אותי כמעט כמו זה של שרגא. לפעמים קשה
 להיות בחורה בכנס של מדע בדיוני.

#

"הנה את," אמר אודי, משוחרר מעול הטלוויזיה החוקרת. "אני מחפש אותך
 כבר שעות!"

"תגיד תודה," אמרתי. "יש אנשים שמחפשים אותי כל החיים."
 אודי חייך, ומכשיר הקשר שלו צפצף. "טוב, מה הכי דחוף?"
 "אז ככה: תמי סיפרה לך על המרצה של שעה שלוש באולם הגדול?"
 נועה ותמי היו, בהתאמה, אחראית מתנדבים ואחראית מרצים. הן היו
 החברות-הכי-טובות זו של זו, ובלעדיהן הכנס לא היה יכול להתקיים. כרגע הן
 היו תקועות במתחם אשכול, מטפלות ביחד באיזה בלגן בדוכן הספרים
 המשומשים. זה אמנם לא היה תחום האחראיות של תמי, וההרצאות לא היו
 התחום שלי, אבל תפקידים בכנס הם דבר גמיש. בסופו של דבר, הכל עובד
 בעיקר כי כולנו חברים טובים. פחות או יותר.

"היא ניסתה לעלות מולי בקשר, אבל לא הצלחנו לדבר," אמר אודי.
 "בקיצור," אמרתי, "המרצה הזה – משהו על הקשר בין אסטרונומיה
 לבישול – כנראה יאחר, הוא תקוע בפקק ליד רעננה. חוץ מזה, איזה ילד לא
 הגיע בזמן להקרנה של כל עונה ארבע של *כבילון 5* ועכשיו הוא רוצה את
 הכסף בחזרה, ועשרים מתנדבים רבים על הזכות לשמור על דוכן חתימת
 הספרים של אורח הכבוד, אבל זו בעיה שלי. וחוץ מזה, לשרגא צריך להרביץ
 עם מקל."

"בסדר," אמר אודי. "בנוגע להרצאה של שעה שלוש, אני אשלח לשם את
 שמשוני, שידבר עד שהמרצה יגיע."

"אבל שמשוני יודע לדבר רק על טולקין!"

"אני מקווה שהמרצה יגיע מהר. חוץ מזה, אף אחד עוד לא מת מחצי שעה של טולקין."

"שמעת פעם את שמשוני מרצה?"

"אני מקווה שהמרצה יגיע ממש מהר. הלאה: הילד שרוצה את הכסף – תשלחי אותו אלי ואני אטפל בו."

"באמת?"

"באמת. אמנם הוא יצטרך למצוא אותי קודם..."

"אה."

"הלאה: המתנדבים – הבהרנו להם מראש שאף מתנדב לא מתעסק עם אורח הכבוד, שבשביל זה יש צוות אורח כבוד. הם יקבלו חתימות על הספרים בלי לעמוד בתור, וזהו. אם זה לא מספיק, תני להם מקלות ותשלחי אותם לצוד את שרגא."

"היי!" אמרתי, "רעיון לא רע!"

#

"הסכיתו לי, הו אצילי ורוזני אקסלמאר," שאג קול תיאטרלי בחלל הלובי, "שכן היום הזה עומד אנוכי, משרתכם הנאמן מישה, להביא לכם אותה בהפוכה!"

"תראי!" אמרה מירי, אחראית המשמרת. "ניב יניר שוב עושה את הקטע של 'קניידל בלהבות'!"

היא צדקה. ניב מעולם לא סלח לחגי קניידל על ספריו. לא בגלל הצלחתם, בכלל ובהשוואה לספריו של ניב עצמו. זה כאב, אבל מילא. גם לא בגלל המעריצים או הפרסום, או החוזה המפתה עם רם אורן. לא – ניב מעולם לא סלח לקניידל על העובדה שזה האחרון פשוט לא ידע לכתוב. כדי להדגיש זאת הוא בחר, בשני הכנסים האחרונים, להקריא קטעים נבחרים מתוך ספרי אקסלמאר אל מול הקניידל ודוכנו. בקול רם. מאד.

"האמת, כבר נמאס לי מזה," אמרתי. "הביקורת שלו על הספר הראשון של

אקסלמאר היתה מצוינת, נכון –"

"אוי, היא היתה נהדרת," אמרה מירי. "זאת הביקורת הכי מצחיקה שקראתי בחיים שלי."

"וזה בעיקר בגלל הציטוטים שהוא כלל שם מהספר של קניידל. זאת אומרת, קניידל כתב את החלקים המצחיקים באמת בביקורת ההיא, לא ניב. חשבת על זה פעם?"

"...הנסיכה הקסימה אותו," הכריז ניב, מנופף בספר. תהיתי איפה הוא השאיר את השרביט שלי. "עיניו התנחלו בתוך מחשופה העמוק, והוא התחיל לרטוט בעונג..."

טקסט אלמותי זה זכה לתשומת לבן של כמה קשישות שעברו במקום במקרה – תמיד יש קשישות שעוברות במקום במקרה באמצע כנס – והן עצרו במקומן והביטו בעניין במתרחש. קניידל ניסה להתחבא מאחורי הדוכן, אך לשווא.

"אני חשבתי שהרעיון לשים בביקורת תרשים של מגרש כדורגל במקום המפה של אקסלמאר שבספר היה גאוני!" אמרה מירי. "כן," אמרתי. "זה היה לא רע בכלל. אבל כמה אפשר? אני מעדיפה, אם לומר לך את האמת, את הביקורות שרוחמה כותבת. זו גישה הרבה יותר רצינית."

פרצופה של מירי התכרכם משהו, והיא לא ענתה. עמדתי לשאול אותה מה יש לה נגד רוחמה נסטלבאום, אחת ממבקרות הספרות הידועות ביותר בתחום, אבל התפרצות חדשה קטעה את חוט מחשבתי.

"...הו גוניידין, נסיכי האהוב," פעה ניב בקול צייצני מחריד, "הדליקני באש אהבתך הבוערת, אני נמשכת אליך כמו מנורה לעש!"

"הוא מתעלה על עצמו," מלמלתי.

"ניב?" אמרה מירי.

"לא, קניידל. אני מתחילה לחשוד שהוא עושה את זה בכוונה."

קניידל, בינתיים, נעץ בניב מבט של שנאה טהורה. אחד מאוהדי אקסלמאר הצעירים ניסה לגשת אל הדוכן ולסלק את המטרד. ניב, בלי לחדול מקריאתו, תפס את שני פרקי ידיו של הצעיר בידו האחת, והמשיך לנופף בספר בידו השניה. קניידל הרותח פסע צעד אחד לקראתו, אבל מבט אחד של ניב, שהיה

גדול ממנו באופן משמעותי מכל בחינה שהיא – למעט טוב לב, כמוכן – הספיק כדי לעצור אותו.

“מה הוא, מזוכיסט?”

“לא, את צודקת. הוא באמת כותב איום ונורא, הקניידל. מצד שני, ניב

לגמרי מגזים.”

“...את כל כך יפהפיה מדהימה, הו נסיכה שלי, שלפי כמו נר זולג לאור

אהבתך...”

קול קריסה נשמע, ודמות עצומה הגיחה מתוך אחת הדלתות הסמוכות.

“דורית!” אמרה הדמות, פרשה ידיה, הרימה אותי באויר ומעכה אותי

היטב כנגד חזה.

“רוזאנה,” אמרתי כשהונחתי בחזרה על הרצפה, ולאחר שהצלחתי להחזיר

את האויר לריאותי. “מה נשמע?”

“אני מרגישה די טוב היום,” אמרה רוזאנה. “יש לי רק מיגרנה קלה, כאב

הבטן נעלם כמעט לחלוטין, ואני ממש בטוחה שבעיות הפרקים מהשבוע

שעבר לא יחזרו בקרוב. גם השריטות מהחתולים שלי כמעט הגלידו. נשאר לי

רק עוד שני פרויקטים שאין לי מושג איך לגמור, ואל תדברי איתי על המין

הגברי.”

“לא רע,” אמרתי. רשימת המיחושים והדאגות הרגילה של רוזאנה היתה

יכולה לפרנס בית חולים בינוני. במקום זאת היא פרנסה שני יומנים מקוונים

ברשת – האחד לפגעים שבגוף והשני לפצעים שבנפש – והודעות רבות מספור

בפורומים שונים, שבהן היא הוכיחה שניב אינו האדם היחיד שמסוגל לגרום

לחובב שהתחצף לשאול את נפשו למות.

“ומה נשמע אצלך?” היא אמרה. היה לה תיק ענק שנראה כמו מפלצת ימית

עם מחושים, בצבע חום מזעזע. זה היה מסוג הדברים שמשעשעים את רוזאנה

הרבה יותר מאשר את רוב שאר העולם, אם כי זה האחרון מעולם לא נשאל

לדעתו.

“ניב שוב עושה את הקטע של ‘אקסלמאר בלהבות’,” אמרתי.

“...לכם, חיילים אהובים ומוקרבים שלי, אני אומר: בדם ואש נפלנו – בדם

ואש ניפול, נמשיך וניפול עד שננצח בסוף!”

“מה, ניב הגיע? חכי כאן רגע, אני הולכת להגיד לך שלום!”
 התיישבתי על כיסא חולף לצפות בהתנגשות הטיטאנים, ואכן, לא
 התאכזבתי: רוזאנה, ללא שימת לב יתרה לנאומי של ניב או לעובדה שהחזיק
 בידו האחת ספר ובשניה את שתי ידיו של חובב אקסלמאר הצעיר והאומלל,
 ניגשה אליו, פרשה את ידיה, הרימה אותו באויר ומעכה אותו היטב כנגד חזה.
 החובב נגרר גם הוא כלפי מעלה, אם כי לא מספיק על מנת להיפרד מהקרקע.
 הייתי יכולה להישבע שניב המשיך לדקלם באויר עוד שניה או שתיים.
 “רוזאנה! איזו הפתעה!” הוא אמר כשהונח בחזרה על הרצפה. “איך את
 מרגישה היום?” הוא שחרר בהיסח הדעת את החובב, שמיהר להימלט משם.
 קניידל נראה גם הוא כאילו ישמח להימלט משם, אך רק מחוסר אפשרות
 להוריד לניב את הראש.
 “בסדר גמור,” אמרה רוזאנה. “החתולים שלי כבר לא שרטו אותי כמעט
 יומיים, ו...”

“מצוין, מצוין!” אמר ניב. “אכלת כבר צהריים?”
 “זה רעיון!” אמרה רוזאנה, ושניהם שעטו משם, מקימים רעש כעדר
 ממותות ומשאירים אחריהם נתיב הרס לא פחות מזה שלהן.

#

יצאתי החוצה אל הרחבה, בדיוק כשרגא נכנס שוב פנימה. הוא נראה מרוט
 משהו, בייחוד באזור האוזניים. מבטו היה מושפל. תהיתי אם אחד המתנדבים
 שלי ביצע את רצוני עוד לפני שהבעתי אותו. זו יכולה להיות תחילתה של
 מסורת מופלאה.

תהיתי גם כמה גדול היה המקל.

רצח בדיוני

ניר יניב ולביא תדהר

www.nyfiction.org/murder